

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XVIII. Solvuntur ocjectiones eorum, qui magnifica Ecclesiæ de
Augustino testimonia vellicare conantur, vel extenuare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

& majoris est authoritatis, teneant: ideòque D. Augustinum & Thomam elegit... Hac ratione Academia suam amplitudinem in tuto collocat, simulque authoritatem Facultatis Theologicae & suorum Professorum ab omnibus hujus saeculi novitatibus immunem servat, & ne ulterius serpent, quantum in ipsa est, providet. Quia experimento comperit Theologiam scholasticam varias mutationes passam esse... & ex hac instabilitate veritatem ipsam in evidentiâ pericula conjici.

142 Ultima ratio nostra est, quia iudicio sapientissimae istius Academiae, imò (quod caput est) iudicio laudatorum summorum Pontificum, in tuto erit Theologia nostra, si duorum illorum principalium Ecclesiae Siderum vestigiis insistat; eoque ipso Patronos habebit omnes nominatos Pontifices, Patres & Doctores, tam mirificos Augustinianae Angelicaeque doctrinae commendatores, approbatores & sectatores. Denique (si fides est laudatae Academiae) patronos habebit, omnes alios Doctores sacros: cum hi duo omnium aliorum compendium sint & epilogus.

143 Ista sunt rationes, quae nos movent, ut dicamus de Augustino & Aquinate, quod Mellissus Doctor epist. 77. dixit de Augustino & Ambrosio: *Ab his duabus columnis, crede mihi, difficile avellor, cum his me errare & sapere fateor.* Quod non solum dixisse pro casu particulari, (de quo agit ibi) patet ex eo quod ferè in omnibus, & per omnia, Augustinum sequatur. Quem etiam Innocentius XI. nuni. 166. referendus, testatur, Ecclesiam Dei, *edictis... ad vna ac morum ex Christi institutione formandorum instructionem... irrefragabilibus scriptis... illustrare*, atque adeò Moralis Christianae Doctorem irrefragabilem esse.

CAPUT XVIII.

Solvuntur objectiones eorum, qui magnifica Ecclesiae de Augustino testimonia vellicare conantur vel extenuare.

144 **T**anta est Augustini gloria, tamque venerabilis authoritas ipsius in Ecclesia, ut vix hodie supersit, qui revelatâ facie palam eructare audeat sequentes propositiones ab Hispanica Inquisitione & Academia Vallisoletana damnatas: *Augustini quaedam dogmata ab Apostolica Sede in terminis damnata sunt. Augustini authoritatem interponentibus, respondendum: Ecclesiam in suis filiis usque hodie crescere, etiam eruditione. Augustinum Juliani argumentis non satisfecisse. Si triumphus Ecclesiae de Pelagianis niteretur posterioribus Augustini scriptis, immeritò de eis illa triumphasset. Volentem sustinere partes Juliani, non posse Augustini rationibus convinci. Utinam Augustinus, contra quod sentimus, sentiat, non admodum referre.* Superfunt tamen qui doctrinam Augustinianam contrariam sectantes, gloriam ipsius vellicare, vel extenuare conantur. Quod

ne minus in ipsum reverenter facere videantur:

Objiciunt 1°. per approbationes, capite 143 praecedenti relatas, consecratam quidem esse Augustini doctrinam; sed non sic, ut per illas è Scriptore non Canonico factus sit Canonicus, & infallibilis authoritatis.

Respondeo, quamvis ita sit, allatis tamen elogiis duplicem contineri Augustinianae doctrinae approbationem: unam definitionis, quoad dogmata necessariò fide credenda, sive quoad illam Augustini doctrinam, quam Sedes Apostolica sic fecit suam, ut definitur esse fide credendam. Alteram praerelationis, seu praerferentiae, quoad caetera dogmata ipsius, praerferim in materia de Gratia; in qua doctrina ipsius caeteris praerferenda declaratur, dum per approbationes illas Augustinus declaratur *praecipuum Ecclesiae lumen; Maximus post Apostolos Ecclesiae Doctor; sicut sol omnia astra, ita caeteros omnes post Apostolos superans, &c.*

Objiciunt 2°. Approbationes SS. Pontificum, in aliis quam fidei punctis, non eò tendunt, ut intelligamus, Augustinum nullis humanis defectibus obnoxium; sed rarioribus levioribusque. Cum nullus sit Sanctus cui non irrepat aliquando iudicii sicut & voluntatis lapsus.

Respondeo 1°. nos non negare, quòd Augustino contigerit aliquando iudicii non secus ac voluntatis lapsus (prout de seipso humiliter fateretur, in duobus Retractionum libris;) sed eos ibidem correxit, nec in illis finaliter permanit. An plures lapsus correxisset, si opus Retractionum (uti statuerat) profectum fuisset? incertum; cum in pluribus libris à se retractatis nihil correxerit (ut constat omni legenti lib. 2. Retract.) nec proinde confectarium sit, quòd corrigere statuerat illos alios, quos statuerat retractare. Neque enim id solum retractatur quod corrigitur, erratumque agnoscitur; sed illud etiam, quod absque correctione denuò tractatur, seu recognoscitur, revidetur, &c. prout constat ex libris proxime dictis.

Respondeo 2°. Ex eo quòd Augustinus (qui 147 aliis in materiis, librisque suis, tanta cum humilitate correxit agnovitque vel minimum lapsum suum, etiam solius vocis minus congrua) nihil correxit in suis contra Pelagianos libris, licet à se retractatis, praerferim in materia de Gratia (ut videre est l. 2. Retract. c. 33. 36. 37. 42. 50. 61. 62. 66. 67.) signum est, moraliter certum, quòd nullum in se iudicii vel incongruae vocis lapsum iis in libris agnovit; utpote quem alioqui cum caeteris correxisset. Si verò tantus, tamque humilis Doctor, nullum ibi lapsum agnovit; qui sunt isti, qui, iidem in libris, & materia, quam ibi pertractat, contra communem SS. Patrum sensum, tamque solemnes Ecclesiae approbationes, iudicii lapsum Augustino tribuere non verentur?

Objicies 3°. Doctrina Augustini solum univ¹⁴⁸ersam, sive in genere approbata est, non in specie,

specie, quoad omnia singulaque placita ipsius.

Respondeo: sic approbata est universim, ut approbata sit abique exceptione. Quod autem sine exceptione approbatum est ab Ecclesia, ut sic approbatum recipere, ac sine exceptione nos quoque approbare debemus, dicereque cum Prospero (hanc ipsissimam Semipelagianorum objectionem versante) lib. contra Collatorem c. 42. *Apostolica Sedes, quod a præcongnitis sibi non discrepat, cum præcongnitis probat, & quod iudicio jungit, laude non dividit.*

149 Objicies 4°. Augustini autoritas non ita est irrefragabilis, ut si contradicat ipsi Hieronymus (quem in exponendis Scripturis Doctorum maximum Ecclesia nuncupat in Festo ipsius) vel Chrysostomus, vel aliquis alius è gravioribus Patribus, ab Ecclesia pariter approbatus & commendatus, non liceat, relicto Augustino, sequi Hieronymum, vel Chrysostomum, &c.

Respondeo 1°. Hieronymum subinde quidem in minutioribus, circa Scripturæ intelligentiam, Augustino contradicere; sed hinc ad summum consequi aliquem parum cum Hieronymo sapientiæ & autoritatis posse in æquum Augustino contradicere; non verò modernos Casuistas, vel Molinistas, seu alios Noviores, non parum cum Hieronymo autoritatis, imò velut nanos in comparatione istius Gigantis, nisi evidenter fulciantur autoritate Hieronymi, vel parum S. Doctoris. Quorum proinde ferenda audacia non est, dum ipsos non pudet Augustino errorem tribuere.

150 2°. Augustinum tempore Hieronymi nondum fuisse tot & tantis SS. Pontificum, Conciliorum & Patrum approbationibus supra cæteros exaltatum.

151 3°. In iis quæ Augustinus contra Pelagianos disputavit (de quibus potissimum agimus) Hieronymum sibi in nullo contradicentem habuit, imò nec Chrysostomum, nec alios graviores Patres antiquos, prout ostendi to. I. de Deo dist. II. de prædest. n. 225. Quamvis enim quidam ex ipsis, ante exortam Pelagianam hæresim, adeo lubricè locuti sint, ut nonnullis videretur semipelagianizare, piam tamen explicationem admittunt, ut ibi videre est.

152 4°. Dato, non concessio, quòd aliquem, vel aliquos (ea in materia) sibi contradicentes habuisset, præ illis adhuc sequendus esset, utpote ea in materia destinatus à divina providentia, approbatusque ab Ecclesia, sicut & ab omnibus post Augustinum Patribus, tamquam in ea materia præcipuus, tamquam Doctor Doctorum, Pater Patrum, &c. Cui etiam Deus, ut Pelagianos Semipelagianosque potenter debellaret, maxima præ cæteris sapientiæ cælestis dona contulit, quibus munitus diligentissimè tot annis, tamque copiosis scriptis, præ aliis omnibus, ex professo laboravit, ubi alii ante exortam illam hæresim, non nisi

obiter de illa materia locuti sunt, prout implet Augustinus testatur in l. de prædestin. Sanct. c. 14. dicens: *Quid opus est ut eorum scrutemur opuscula, qui priusquam ista hæresis oriretur, non habuerunt necessitatem in hac difficili ad solvendum questione versari. Quod procul dubio facerent, si respondere talibus cogerentur; unde factum est, ut de Gratia Dei quod sentirent, breviter quibusdam scriptorum suorum locis, & transseuer attingerent; immorarentur vero in eis, quæ adversus alios Ecclesia inimicos disputabant.*

5°. Tamen autoritas Augustini, in materia Gratia, non sit irrefragabilis, hoc sensu, quòd ei in nullo puncto refragari liceat, salva fide: aliquo tamen sensu irrefragabilem declarat Innocentius XI. in Bulla n. 169. referenda, utique hoc sensu, quòd non liceat eam erroris arguere, vel in ea materia Doctorem alium ipsi præferre; vel etiam hoc sensu, quòd nemo probabiliorem ea in materia possit doctrinam tenere.

Objicies 5°. Non est cur, ob gravem rationem, ex adverso stantem, ab Augustino recedere non liceat: cum autoritas ipsius non sit majoris ponderis, quam rationes ipsius evincant.

Respondeo negando antecedens: quia rationes contra doctrinam tanti Doctoris privatim occurrentes, ex dictis Prolegom. 1. & 2. haberi debent suspectæ, easque (citra necessitatem manifestè cogentem) ipsius autoritati præferre, est inniti prudentiæ suæ. Deinde propositionem istam: *Augustini autoritas non plus valet, quam rationes (quas allegat) evincant*, Generalis Inquisitio Vallisolerana merito proscriptit. Si enim rationes, quas allegat, convincentes tibi non videantur, convincentes visæ sunt Augustino, cujus iudicium præferendum est tuo.

Objicies 6°. Quid si in scriptis Hieronymi contra Rufinum reperitur aliquid contra Augustinum? Hieronymum, datâ hypothesi, præferendum Nicolaus Du Bois probat ex eo quòd de scriptis illis Gelasius, cum Concilio Romano, dicat: *Ille sentimus, quæ Hieronymum sentire cognoscimus. Et non solum de Rufino, sed etiam de universis quos vir sapiens memoratus zelo fidei & religionis reprehendit.*

Respondeo id obijci minùs reverenter in Augustinum, & in SS. Pontifices ac Patres, qui tam mirificè doctrinam Augustini commendarunt, ab erroreque immunem declararunt. Gelasius verò, cum Romano Concilio, de S. Augustino non loquitur, sed de iis quos Hieronymus de errore, zelo fidei & religionis, reprehendit; Augustinum verò Hieronymus in scriptis illis zelo fidei & religionis non reprehendit.

Objicies 7°: Nequidem in materia de Gratia autoritatem per omnia infallibilem Augustino tribuit Ecclesia; cum Cælestinus Papa in epist. ad Episc. Gall. c. 13. dicat: *Profundiores difficultioresque intercurrentium questionum partes, quas latius pertractarunt, qui hæreticis restue-*

runt, sicut non aulemus contemnere, ita non necesse habemus astruere: quia ad constituendam Dei Gratiam... sufficere credimus quicquid secundum prædictas regulas Apostolica Sedis nos scripta docuerunt.

Respondeo 1°. Cælestinum ibi non tangere ullas Augustini de Gratia sententias, quas Augustinus ipse, velut Catholicæ fidei dogmata, adversus Pelagianos & Semipelagianos constantèr asseruit; si quas enim hujusmodi sententias opinionè liberis Pontifex censuisset, eo ipso censuisset Augustinum in iis modum necessarium excessisse, velut fidei & Ecclesiæ dogma asserendo, quod fidei & Ecclesiæ dogma non esset; cum tamen Semipelagianorum audaciam idem sanctissimus Pontifex reprehenderit, quod Augustino, tamquam necessarium modum excesserit, obloquerentur. 2°. Summos Pontifices, Cælestini successores, S. Augustini de Gratia doctrinam, contra hæreticos constantèr ab ipso propugnata, universim & indistinctè probasse. 3°. Cælestinum per profundiores difficilioresque partes intercurrentium questionum, eas non intellexisse, quæ per se & directè spectant ad defensionem Gratiæ, controversialque inter ipsum, Pelagianosque ac Semipelagianos agitata; sed quas idèo Pontifex intercurrentes vocat, quia ex occasione dumtaxat controversialiarum illarum Augustinus tractavit, quas latius quidem pertractavit, multisque & variis rationibus agitavit, sed de iis vix quidquam definivit. Cujusmodi sunt istæ?

*Quomodo traducatur peccatum originale? Quæ sit natura concupiscentiæ? Quenam anima origo? Et similes. Quas, quia Augustinus solum disputativè pertractavit, non omninò definitivè; non putavit Pontifex definiendas: quia non putavit omnibus scitu necessarias. Videatur Augustinus de dono Persev. c. 11. dicens: *Questiones operosissimas incidentes enucleatè solvere nolui, &c.**

157 Objicies 8°. Dum Hormisdas Papa dicit, Ecclesiam in materia Gratiæ, sequi & servare doctrinam Augustini, id intelligendum non est absolute, sed limitatè ad sola puncta fidei, in quibus Faustus (contra quem ibi agit) ab Augustino dissidebat. Et idem est de aliis hujusmodi aliorum Pontificum approbationibus, quos ita intelligendos subjecta indicat materia, de qua agunt. Siquidem *intelligentia dictorum, ex causis assumenda est dicendi c. 6. de verb. signif.* In hac objectionè multum confidit Nicolaus Du Bois in tota sua questione Theologica de autoritate S. Augustini.

Respondeo, prorsus negando, subintelligendam limitationem illam, quam nec SS. Pontificum verba præ se ferunt, nec subjecta materia evincit. Eo namque modo Pontifices per generalem Augustini commendationem, approbationemque, redarguunt impugnatores illius in casu particulari, quo per rationem vel regulam generalem in sacris Canonibus plerumque resolvunt casum particularem. Quo etiam Apostolus Rom. 14. dicens: *Omne quod non est ex fide, peccatum est*, Augustino teste 4. con-

tra Julianum 3. *peccati speciem de qua agebatur* (de cibis utique) *generali voluit probare sententiâ.* Quemadmodum ergo, ob regulam juris objectam, *intelligentia dictorum, &c.* non licet generalem sententiam hanc, vel regulam, restringere ad solum casum particularem; sic non licet generalem approbationem commendationemque doctrinæ S. Augustini, in generalibus Hormisdæ, vel aliorum SS. Pontificum verbis expressam, restringere ad solum particularem materiam fidei, in qua ibi Faustus arguitur. Maximè cum certissimum sit, approbationem illam à SS. Pontificibus intellectam non fuisse cum illa limitatione; ut patet ex eo quod Joannes II. in epist. ad Anianum, aliosque Senatores, generali illâ approbatione prorsus alia in materia utatur, agendo utique in particulari contra Nestorianos. S. Augustinus (inquit.) *cujus doctrinam secundum Prædecessorum meorum statuta, Romana sequitur & servat Ecclesia, in l. 11. de Civit. Dei, sic dicit: Credimus... quod Pater genuerit Verbum, &c.* An quia hic Pontifex generali illâ Augustini commendatione, utitur in materia particulari contra Nestorianos, licet eam restringere ad materiam istam particularem? certum est quod non. Intelligentia itaque dictorum, sic assumenda est ex causa materiali dicendi, ut ad materiam illam non debeat nec possit semper limitari; sed tunc solum, cum causa materialis dicendi est causa unica & æquata dicti. Quod in præsentibus non accidit.

Objicies 9°. Alleganti auctoritatem Augustini, idem potest responderi, quod ipse l. 2. contra Cresconium 32. respondit alleganti auctoritatem Cypriani: *Ambrosiate non teneor, quia literas Cypriani non ut Canonicas habeo.* Respondeo quod idem responderi possit, si casus similis accideret, si utique Ecclesia contra Augustinum sentiret, uti contra Cyprianum sentisse patet ex eo quod Augustinus ibi subiungit: *Non accipio, inquam, quod de baptizandis hæreticis & schismaticis B. Cyprianus sensit; quia hoc Ecclesia non accipit.*

Objicies 10°. Ipsemet Augustinus in epist. ad Marcellinum de se ingenuè confitetur: *Si me talem asseritis... ut me nusquam Scriptorum meorum errasse dicatis, frustra laboratis, non bonam causam suscipitis.*

Respondeo Augustinum 1°. hoc non dixisse de scriptis suis finaliter retractatis, sed de operibus suis secundum quod aliquando scripta fuerunt, & de scriptis suis absolute spectatis, non secundum quod substant SS. Pontificum, Conciliorum & Patrum approbationi, quâ consecrata sunt, tamquam scripta præcipui Ecclesiæ Doctoris, ab omni erroris suspitione aliena, irrefragabiliaque sensu dicto n. 154. 2°. Id non dixisse de iis quæ contra Pelagianos scripsit; nec de iis suum illud dictum intellexisse, satis colligitur ex eo quod, ea in materia nihil, prout in aliis, retractavit.

Objicies ultimò: Augustinus, impugnando Pelagianos, ardore disputationis, subinde plus

plus dixit quam dicere debuit. Respondeo hoc perinde esse, ac dicere (cum Semipelagianis) quod disputando contra ipsos, necessarium excesserit modum; quod; ut præsumptuosum, Cælestinus Papa redarguit supra n. 129. Nec certè aliò tendunt hujusmodi dicta, nisi ad extenuandam æstimationem Augustinianæ doctrinæ, tantoperè ab Ecclesiâ commendatæ. Quapropter, Gregorius XIII. Cælestinum imitatus, Scriptori cuidam, invecundius adversus Augustinum agenti, pluraque ejus generis pollicenti, silentium indixit, atque à scribendo in posterum abstinere jussit, prout à teste fide digno se accepisse refert Facultas Lovaniensis in Justific. censuræ suæ parte altera pag. 256. Edit. Paris. anni 1641. addens se justam ob causam parere nomini Scriptoris istius.

CAPUT XIX.

Sanctorum Augustini & Aquinatis dogmata nullo in puncto contraria sunt Decretis SS. Pontificum.

161. Inter Augustinianæ doctrinæ depressores, sunt qui eximiam S. Augustini extenuare conantur autoritatem, plures ex damnatis in Bajo (ut vulgò fertur) propositionibus ipsi affingendo, hanc v.g. *Omnia infidelium opera, imò omnia peccatorum opera, sunt peccata.* Cujus Authores Augustinum & Prosperum facit Maldonatus in c. 6. Matih. v. 18. cujus specialem hac de re aberrationem, dum infra suo sumus ostensuri loco, contenti hic erimus, generalibus argumentis evincere, duorum illorum Sanctorum dogmata nullo in puncto contraria esse Decretis SS. Pontificum.
162. Id igitur efficaciter ostendo. Quia si aliquo in puncto contraria forent Decretis SS. Pontificum, maximè quia aliquæ alterutrius S. Doctoris sententiæ damnatæ forent per Bullam Pii V. Gregorii XIII. & Urbani VIII. contra Bajum, vel per Bullam Innocentii X. & Alexandri VII. contra Jansenium. Atqui certissimum est, nullas, sive Augustini, sive Aquinatis sententiæ, per Bullas istas esse damnatas. Ergo, Major est illud ipsissimum quod adversarii prætendunt. Minor probatur 1°. ex tot tamque mitificis elogis, quibus SS. Pontifices, Patres, imò Catholicus Orbis universus, doctrinam utriusque S. Doctoris non modò consecrarunt, sed & integerrimam, sanissimam, purissimam, inconcussam, tutissimam, atque ab omni specie erroris alienissimam, absque ulla exceptione vel limitatione declararunt. Quæ profectò elogia ficta essent, ac mendacia, si alterutrius doctrina aliqua ex parte damnata foret per Bullas suprædictas. Illaque præsertim elogia ficta essent ac falsa, quibus Alexander VII. Clemens XI. & Innocentius XI. post omnes illas contra Bajum & Jansenium Bullas, traditam ab utroque doctrinam commendarunt.
163. Quippe falsum imprimis foret elogium istud Alexandri VII. in Brevi ad Facultatem Lovaniensem de die 7. Augusti 1660. *Non dubitamus quin... præclarissimorum Ecclesiæ Doctorum, Augustini & Thoma, inconcussa tutissimaque dogmata sequi semper, ac impensè revereri velitis. Quorum profectò sanctissimorum virorum penes Catholicos universos, ingentia, & omnem laudem supergressa nomina, novi præconi commendatione plane non egent. Ibi namque Pontifex simpliciter & sine restrictione inconcussa tutissimaque pronuntiat utriusque dogmata. Non forent autem simpliciter, & sine restrictione talia, si forent in aliquo per Bullas suprædictas condemnata.*

Falsum quoque esset, quod de eodem Augustino Clemens X. in Bulla Augustinianis data anno 1671. pronuntiat: *Eximia, omnisque humana laudis præconium longè supergressa S. Augustini... Ecclesiæ Doctoris præcellentissimi (qui Spiritus Dei plenus, hæresum, errorumque tenebras, tamquam fulgentissimum christiana eruditionis jubar, profundissimis simulque sole clarioribus scriptis profligavit...)* decora grato devotoque memis affectu recolentes, &c. Sicut & illud Innocentii in Bulla data anno 1677. pro festivando in Regnis Hispaniarum S. Augustini die: *Optimus ille Magister... Ecclesiam Dei editus ad orthodoxæ fidei defensionem, sacræque doctrinæ elucidationem, vitæque & morum ex Christi institutione formandorum (nota bene) instructionem, tot clarissimis atque irrefragabilibus scriptis longè latèque illustravit, illustrareque hodie non cessat, &c.* Neque enim Augustini scripta, absque exceptione ulla, verè dicerentur *sole clariora, nec irrefragabilia*, si in aliquo, vel aliquibus punctis; damnatarum in Bajo vel Jansenio propositionum fuligine infuscata, obtenebrataque forent.

Falsum denique esset, quod de eo Cælestinus Papa in epist. ad Episc. Galliæ prædicavit, quod utique eum *numquam sinistra suspicionis rumor aspersit.* Aliaque hujusmodi, quæ Romani Pontifices de ipso magnificè dixerunt. Ne fas est autem, nedum credere, sed & suspicari Ecclesiam, summosque Pontifices falsis ac confictis elogis Augustini Thomæque doctrinam commendate voluisse.

Probatur minor 2°. Quod enim attinet ad Bullam Innocentii X. & Alexandri VII. ipsemet Innocentius X. die 13. Junii 1653. id declaravit, ut patet ex epistola Legati Regis Christianissimi ad Dominum Comitem de Brienne, eidem Regi ab intimis secretis, datâ Romæ 16. ejusdem mensis & anni, cujus verba exhibentur infra Proleg. 6. n. 55.

Sed & in Congregatione Generali S. Inquisitionis die 23. Aprilis 1654. idem Pontifex rursus declaravit, se (non obstante suâ contra Jansenium Constitutione) quæstionem de auxiliis, seu celebrem de Gratia per se efficaci controversiam eò in statu relinquere, in quo erat sub Paulo V. & Urbano VIII. utpotè quorum decreta hac de re voluit ibi observari. At verò "Paulus V. Romanus Pontifex de gravi illa ac molesta controversia, de auxiliis"